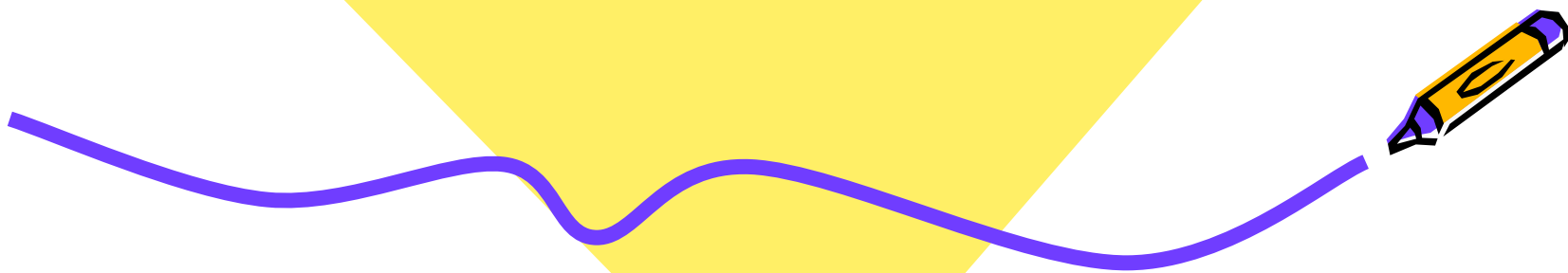

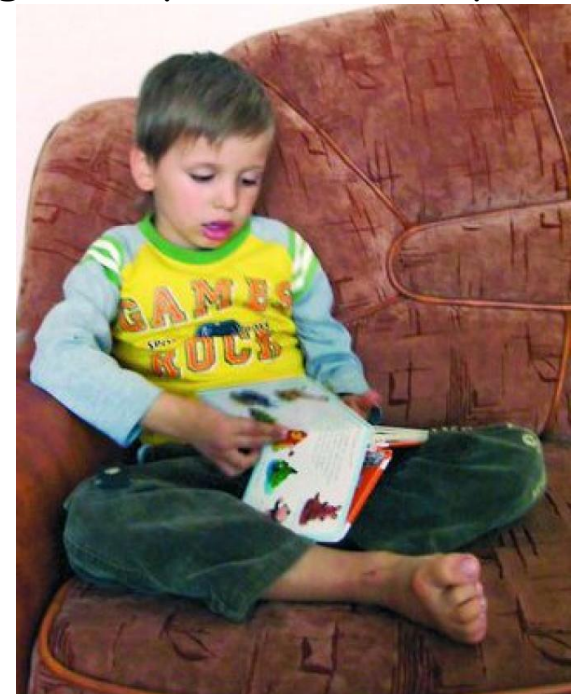
Autismul infantil

Autismul infantil este o tulburare de dezvoltare, cu debut înainte de vârsta de 3 ani, de etiologie necunoscută. Autismul este un handicap global, care împiedică persoana să comunice obișnuit, să înțeleagă relațiile sociale și să învețe prin metodele obișnuite din învățământ.

Progresiv devine evidentă apatia, dezinteresul pentru persoanele din jur, copilul retrăgându-se într-o lume interioară în care jocurile ocupă un loc important. Se semnalează perturbarea comunicării interumane (*izolare autistă*). Aceasta se manifestă printr-o totală indiferență față de persoanele din jur. Copilul privește în depărtare aruncându-și fugitiv privirea asupra interlocutorului fără a avea acea privire sclipitoare.

Antecedentele lui sunt ne semnificative. Dacă debutul este precoce, spre luna a 4-a – a 8-a de viață la acești copii se remarcă lipsa mișcărilor anticipatorii atunci când sunt luați în brațe precum și lipsa zâmbetului ca răspuns la zâmbetul mamei.

Față de persoanele din jur copilul *autist* manifestă dezinteres. Nu reacționează la prezența sau absența părinților ca și când ar fi singur. Eșuează în a stabili contact cu anturajul. Astfel el ciupește sau mușcă persoanele din jur lipsit fiind de orice expresie afectivă și poate face o criză de agitație cu auto-agresivitate când cineva încearcă să-l scoată din lumea sa. În contrast cu incapacitatea de a stabili relații sociale, copilul *autist* este îndemânat în a manipula mediul neînsoțit.

Poate manifesta interes pentru diverse obiecte însă fără a le utiliza într-un anumit scop; are o memorie bună pentru diverse aranjamente spațiale și preferință pentru ordonarea unor obiecte .

Se poate manifesta printr-o criza de manie și panică atunci când survin schimbări în mediul din jurul său. Afectivitatea unui copil *autist* este modificată – este detașat de părinți și legat de un obiect ciudat, pericolele reale nu-i provoacă frica, în schimb se sperie de stimuli obișnuiți ca intensitate.

Tulburarea limbajului vorbit

Uneori copilul *autist* emite sunete ciudate, fără semnificație. Dacă limbajul este dezvoltat se observă o discrepanță între posedarea vocabularului și abilitatea de a-l folosi ca mijloc de comunicare socială.

Copilul vorbește despre el la persoana a II-a sau a III-a nefolosind persoana I decât eventual după vârsta de 5-7 ani sau chiar deloc. Dezvoltarea fizică a copilului *autist* este în general normală. Potențialul cognitiv poate fi bun, dar cu realizări intelectuale inegale. Ei obțin performanțe în câte un domeniu, bazate pe o memorie remarcabilă. În general copiii *autiști* sunt liniștiți și pasivi.

Autismul este privit ca o retragere, o repliere în lumea interioară a subiectului prin refuzul contactului cu lumea sa exterioară. Sunt mari probleme de inserție socială și educațională cu care se confruntă copiii autiști, dezvoltarea neuropsihică a copilului și a modelelor prin care aceasta comunică și nu în ultimul rând rezonanța puternic negativă asupra vieții și dinamicii interioare a familiei autistului.

Educatorii și învățătorii trebuie să aibă o experiență adecvată. În tratarea acestor copii care nu comunică verbal sau non-verbal și să colaboreze permanent cu medicul și părinții. E vitală pentru o dezvoltare rezonabilă a unui copil autist plasarea sa precoce într-un program educațional intens și foarte bine structurat. Cel mai grav lucru pentru un copil între 2 și 5 ani este să fie "lăsat în pace".

În multe cazuri lipsa de informație este ceea ce doare cel mai tare, urmată de lipsa oricăror mijloace concrete pentru părinți de a-și ajuta proprii copii. Și atunci apare disperarea pentru că se simt neputincioși în fața sorții. Părinții trebuie să se informeze, să exerseze metodele de terapie și educare a copilului lor, pentru ca procesul socializării să fie facil și să aibă succes.

Copiii autiști sunt copiii cu nevoi speciale, ale căror deprinderi, cunoștințe și capacități trebuie valorificate, pentru a obține un grad maxim de funcționalitate.

